

Arrest

nr. 351 020 van 29 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 oktober 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.04.2025 werd ingediend door:

M., N. M.
nationaliteit: Suriname
*geboren te * op *.1976*
*adres: **

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat ze hier samen met haar Nederlandse dochter K. S. C. verblijft. Doch dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een eerste keer op 01.07.2019 met een C-visum geldig van 28.06.2019 tot 17.08.2019 naar België kwam. Op 31.07.2019 verliet ze het Schengengrondgebied. Op 20.09.2022 kwam ze een tweede keer naar België met een C-visum geldig van 15.09.2022 tot 30.10.2022. Op 14.11.2022 diende mevrouw een aanvraag 19ter in, in functie van haar Nederlandse dochter K. S. C., deze werd aanvraag werd geweigerd op 24.08.2023 en haar betekend. Op 27.10.2023 diende betrokkene een aanvraag 9bis in, deze werd geweigerd op 02.07.2024. Op 21.08.2024 diende betrokkene een nieuwe aanvraag 19ter in, in functie van haar Nederlandse dochter, ook deze werd geweigerd d.d. 19.12.2024.

Het feit dat haar dochter, over de Nederlandse nationaliteit beschikt en over een legaal verblijf in België, ze een kleinkind heeft dat in België geboren is, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de Diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een gezin vormt met een Europese onderdaan, namelijk haar Nederlandse dochter. Het centrum van haar belangen zou zich in België bevinden. Zij beroept zich dan ook op de bescherming van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op haar samenwonen met haar dochter en kleindochter, van Nederlandse nationaliteit. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere gegeven dat betrokkene samenwoont met haar dochter en kleindochter, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene afhankelijk is van haar dochter. De bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Dit wordt ondersteund door de vaststelling dat haar aanvraag gezinshereniging, in functie van haar dochter, werd geweigerd net omdat betrokkene niet aantoont ten laste van haar dochter te zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden enkele getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is

dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Het feit dat betrokkene een werkbefoorte voorlegt en hier onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, wanneer ze over een verblijfsdocument beschikt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen actuele binding of relatie met haar land van herkomst meer zou hebben sinds haar vertrek, waar zij tevens geen onroerende goederen zou bezitten. Haar langdurige afwezigheid zou geleid hebben tot een situatie waarin zij fysiek, administratief en sociaal vervreemd geraakt zou zijn van haar oorspronkelijke context. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Suriname, tegenover slechts drie jaar in België, en haar verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over onroerende goederen en voldoende financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft de aangehaalde administratieve moeilijkheden, betrokkene laat na deze verder te verduidelijken. We merken op dat zij slechts sinds 15.09.2022 We wijzen er tenslotte op dat betrokkene op 15.09.2022 naar België kwam mits een visum type C. Dit wijst op stabiele levensomstandigheden in Suriname daar de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden, dit wordt verder ondersteund door het feit dat betrokkene bewijzen van tewerkstelling in Suriname voorlegt en aantoont dat zij in Suriname diverse diploma's behaalde. Wat ook blijkt uit de weigeringen gezinshereniging. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontczegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat

een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Hetzelfde gaat op voor art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst van de grootmoeder en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad beschikt, nooit voor enige overlast gezorgd zou hebben en nooit in aanraking gekomen zou zijn met politie of gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al ruim 3 jaar in België zou verblijven, dat zij zich goed zou hebben geïntegreerd in het Rijk en dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat ze werkbereid zou zijn, legt verschillende verklaringen voor, attesten van kinderopvang en foto's van gezins-en privéleven) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat zij de rol vervult van dagelijkse verzorgster van haar kleindochter, die in België is geboren en hier wordt opgevoed, en dat haar terugkeer naar Suriname indruist tegen het belang van dit kind en een flagrante schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Het verbreken van de dagelijkse band met haar grootmoeder zou de emotionele en ontwikkelingsstabiliteit van het kleinkind ernstig schaden. Verzoekster verwijst naar de attesten van VZW De Dolfijntjes en van Kind en Gezin en stelt dat deze niet werden gewogen en er geen rekening mee werd gehouden.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt, over verzoekster en haar verhouding tot haar kleinkind, gemotiveerd als volgt :

"Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een gezin vormt met een Europese onderdaan, namelijk haar Nederlandse dochter. Het centrum van haar belangen zou zich in België bevinden. Zij beroept zich dan ook op de bescherming van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die

van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op haar samenwoning met haar dochter en kleindochter, van Nederlandse nationaliteit. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere gegeven dat betrokkene samenwoont met haar dochter en kleindochter, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene afhankelijk is van haar dochter. De bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Dit wordt ondersteund door de vaststelling dat haar aanvraag gezinshereniging, in functie van haar dochter, werd geweigerd net omdat betrokkene niet aantoonde ten laste van haar dochter te zijn."

Verder wordt nog gesteld "dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Hetzelfde gaat op voor art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst van de grootmoeder en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij, inzake artikel 8 van het EVRM, motiveert dat verzoekster zich beroept op de samenwoning met haar dochter en kleindochter, dat zij evenwel geen deel uitmaakt van het kerngezin, dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid werd aangetoond, dat de samenwoning niet automatisch tot gevolg heeft dat betrokkene afhankelijk is van haar dochter en dat de vaststelling dat verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar dochter precies werd geweigerd omdat verzoekster niet ten laste zou zijn van haar dochter. Verder wordt, in het kader van het hoger belang van het kind, geoordeeld dat niet concreet wordt verduidelijkt of aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van het kind schaadt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag had gesteld dat zij al geruime tijd de zorgen voor haar kleindochter, wiens vader niet naar haar omkijkt, volledig op zich neemt en dat die zorgende rol duidelijk uit de stukken blijkt, dat zij daarbij wijst op een stuk van de huisarts, van de kinderopvang en van Kind en Gezin. Deze attesten geven het beeld dat verzoekster een prominente rol opneemt in het eenoudergezin van haar dochter, en dat zij, aangezien haar dochter werkt, in het bijzonder instaat voor de zorg voor haar kleindochter.

De verwerende partij heeft deze elementen niet zorgvuldig beoordeeld. Immers heeft zij de afhankelijkheid beoordeeld van verzoekster ten opzichte van haar dochter en niet in de omgekeerde richting, terwijl uit de aanvraag blijkt dat verzoekster stukken bijbracht waarmee zij de afhankelijkheid van haar kleindochter ten aanzien van haarzelf heeft trachten aan te tonen. Verder blijkt niet dat de verwerende partij, waar zij zonder meer motiveert dat verzoekster niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer het belang van het kind schaadt, op zorgvuldige wijze acht heeft geslagen op de elementen die minstens een indicatie vormen dat zij een belangrijk zorgfiguur is voor haar kleinkind in het eenoudergezin van haar dochter.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. De stelling in de bestreden beslissing dat het om een tijdelijke verwijdering gaat die geen moeilijk te herstellen nadeel met zich brengt doet daaraan geen afbreuk, nu verzoekster de dagelijkse zorg voor het kleinkind heeft aangehaald. Minstens is niet gemotiveerd waarom deze stelling ook in dit specifieke geval opgaat. De repliek van de verwerende partij in haar nota doet hieraan geen afbreuk. Zij stelt dat verzoekster geen enkel begin van bewijs aanhaalt dat de beoordeling van de afwegingen inzake artikel 8 van het EVRM onderuit zouden halen en dat zij evenmin aantoont dat met bepaalde elementen geen rekening werd gehouden, of zij minstens niet verduidelijkt met welke concrete elementen de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat zij hierin niet kan worden bijgetreden.

2.3. Het middel is in de besproken mate gegrond. Dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 oktober 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VANDEVORST	A. WIJNANTS
---------------	-------------